

Adresată: Domnului prim-ministru Victor Viorel Ponta

Domnului ministru al Justiției, Robert Cazanciuc

Senator: Valer Marian

Circumscripția electorală: nr. 32 Satu Mare

Colegiul electoral: 1

Grup parlamentar: Independent

Obiect: Abuzurile comise de către conducerea SRI și instanțele judecătorești asupra colonelului (r) Dedu Ion

Sedința Senatului din: 16.06.2014

În temeiul art. 112 alin. 1 din Constituția României și art. 162 din Regulamentul Senatului, vă înaintez prezenta

INTERPELARE :

Prin contestația ce a constituit obiectul dosarului Curții de Apel București, Secția a VIII-a Contencios Administrativ și Fiscal nr. 37955/3/2010, reclamantul Dedu Ion a chemat în judecată pârâtul Serviciul Român de Informații (reprezentat prin director George Cristian Maior, primul adjunct al directorului, general-locotenent Florian Coldea, adjunctul directorului, general-locotenent, Dumitru Cocoru, și șeful UM 0318 București, colonelul Adrian Țolescu), solicitând anularea Ordinului AP II nr. 0365/07.08.2009 și a Comunicării 019032/07.04.2010, precum și altor dispoziții interne conexe actelor oficiale anterior precizate. Prin Ordinul AP II nr. 0365/07.08.2009, numitul Dedu Ion, având gradul de colonel, a fost eliberat din funcția de șef sector în cadrul UM 0318 București (funcție de general de berigadă) și a fost trecut pe o poziție de execuție, coroborat cu punerea la dispoziția comandantului unității respective, fără a se preciza perioada punerii la dispoziție, în vederea clarificării unor aspecte din activitatea sa considerate, în mod unilateral de către superiorii săi ierarhici, ca având unele elemente constitutive cu caracter nelegitim. Prin Comunicarea nr. 019032/07.04.2010 i-a fost adusă la cunoștință sancțiunea disciplinară de "consemnare 9 zile", care s-a aplicat începând din data de 08.04.2010, conform înscrierii în ordinul de zi pe unitate din data de 08.04.2010, iar ulterior a fost trecut în rezervă prin Ordinul nr. 0196/29.05.2010

Până la data respectivă, colonelul Dedu Ion avea o vechime în muncă în cadrul Serviciului Român de Informații de 18 de ani și nu a fost sancționat niciodată, iar ca șef de sector, funcție de conducere deținută timp de 9 ani, a fost apreciat anual cu calificativul

"foarte bun", având permanent "soldă de merit" și obținând, în perioada septembrie 2008-martie 2009, in extenso, cu aprobarea conducerii Serviciului, și "soldă de excepțional".

Colonelul Dedu Ion consideră că ordinele contestate sunt lovite de nulitate absolută întrucât nu răspund cerințelor de formă și fond, respectiv de legalitate instituite de normele juridice naționale aplicabile, precum și datorită faptului că acuzațiile care i-au fost aduse sunt neîntemeiate iar procedura de cercetare a fost profund viciată prin nerespectarea dispozițiilor legale. În opinia sa, principala cauză ce a determinat reacțiile negative ale decidenților ierarhici superiori a fost elaborarea de către reclamant, în calitate de șef Sector 1 (cu atribuții și competențe informativ-operative, având funcția de general de brigadă, în cadrul UM 0296 București, structură centrală a Serviciului) a unui raport personal cu nr. 001161278/11.05.2009, care a fost înaintat personal directorului SRI George Cristian Maior, spre justă analiză și evaluare în vederea stabilirii măsurilor ce se impun. Prin raportul în cauză, reclamantul a semnalat, cu argumente și referințe în fapt și în drept, în condițiile Legii nr. 571/2004 privind protecția personalului din autoritățile publice, instituțiile publice și alte unități care semnalează încălcări ale legii, că o anumită prevedere dintr-o dispoziție internă aprobată în luna ianuarie 2009 de către generalul de brigadă Florian Coldea, primul adjunct al directorului Serviciului, poate fi de natură a determina incidente în respectarea Constituției României și a altor prevederi normative din domeniul comunicațiilor electronice și protecției datelor personale. În opinia sa, ulterior acestui demers instituțional, realizat cu bună credință și speranță de rezolvare internă competentă, au fost întreprinse o serie de acțiuni abuzive asupra sa, începând din data de 20.05.2009.

Ciclul acțiunilor abuzive îndreptate împotriva reclamantului (eliberarea din funcție și punerea la dispoziție) s-a încheiat prin Comunicarea nr. 019032/07.04.2010 prin care a fost sancționat disciplinar cu "consemnare 9 zile", în care nu i-au fost relevate explicit, prin nominalizare și concretizare, faptele imputabile pentru care a fost sancționat, termenele, împrejurările și condițiile în care au fost săvârșite, inclusiv prejudiciul sau pericolul social al acestora și nici termenul și instanța competentă la care poate înainta contestație împotriva acestei dispoziții unilaterale de sancționare.

Reclamantul consideră că actele emise împotriva sa sunt lovite de nulitate absolută, fiind încălcate mai multe acte normative, cum ar fi Constituția României, Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii, Legea nr. 571/2004 privind protecția personalului din autoritățile publice, instituțiile publice și alte unități care semnalează încălcări ale legii, Legea nr. 80/1995 privind Statutul cadrelor militare, Ordinul MAPN nr. 26/2009 pentru aprobarea Regulamentului disciplinei militare, Ordonanța nr. 27/2002 privind reglementarea activității de soluționare a petițiilor și mai multe ordine interne ale Serviciului Român de Informații, care au fost nominalizate de reclamant în pachetul de documente de contestare internă.

Prin Sentința civilă nr. 252 din 22.01.2013, pronunțată în dosarul nr. 37955/3/2010, Curtea de Apel București, Secția a VIII de Contencios Administrativ și Fiscal, a respins contestația reclamantului, cu o motivare lacunară, neconcludentă și chiar illogică, care frizează de multe ori ridicolul atât în ce privește analiza apărărilor reclamantului cât și redactarea agramată. Astfel, deși la pagina 6 din sentința pronunțată, judecătorul cauzei consemnează textual că "începând cu data de 09.03.2010 am constatat că se exercitau noi abuzuri asupra sa, prin denaturarea aprecierii de serviciu pentru anul profesional 2009", aceasta nu a analizat și nu s-a pronunțat în motivarea hotărârii cu privire la apărările invocate de către reclamant la

pagina 12 din sentința susmenționată, judecătorul cauzei a consemnat faptul că sancțiunea disciplinară aplicată reclamantului s-a realizat „...prin interzicerea părăsirii domiciliului personal...”, această aserțiune relevând, fără echivoc, o situație inexplicabilă care intră sub incidența 98 din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, întrucât, în calitate de judecător al Curții de Apel București, recunoaște prin sentință un abuz exercitat asupra drepturilor și libertăților fundamentale ale unui cetățean, dar, consideră fără argumente în drept și în contradictoriu cu aspectele prezentate de reclamant prin contestație și alte documente depuse în cauză, că actele administrative emise de conducerea SRI sunt legale, după cum se precizează la pagina 13 din sentință („ cum în controlul de legalitate efectuat de Instanța de Contencios Administrativ s-a confirmat legalitatea celor două acte administrative, ...”) . Această situație este de natură a afecta prestigiul justiției din România, respectiv de a ridica mari semne de întrebare la nivelul forurilor Uniunii Europene și ale NATO la care România este parte integrantă, deoarece, contrar legii, judecătorul nu s-a autosesizat, în baza rolului său activ de identificare a nelegalităților reclamate în cauză, că reclamantului i-au fost restrânse abuziv drepturi și libertăți cetățenești protejate și prin norme comunitare, în speță prin Convenția Europeană de Apărare a Drepturilor Omului, cu toate implicațiile ce pot decurge din această stare de fapt negativă.

Mai mult, instanța nu a invocat și nu a combătut apărările reclamantului cu apărările din întâmpinarea pârâtului Serviciul Român de Informații ori cu documentele clasificate depuse de către pârât, la care reclamantul nu a avut acces, fiind pus astfel într-o situație de discriminare procesuală. Totodată, în cauză există suspiciuni întemeiate cu privire la independența și imparțialitatea magistratului, impuse de Convenția Europeană a Drepturilor Omului, având în vedere că președintele completului de judecată, judecătorul Horațiu Pătrașcu, deținea certificat ORNISS, care i-a fost validat de pârâtul Serviciul Român de Informații și care îi asigura accesul la informațiile clasificate la care reclamantul nu a avut acces, cu toate că acestea i-au fost opozabile cât a fost în activități în cadrul SRI. Un argument în acest sens este faptul că interogatoriile formulate de reclamant pentru pârâți nu se mai regăsesc în dosarul cauzei, la filele 68-79, iar judecătorul cauzei, după ce a admis aceste interogatorii în probațiune, nu a insistat în administrarea lor și omite cu bună știință analiza acestora ca probatoriu existent la dosar .

Ce este și mai grav este faptul că instanța de judecată nu a luat în considerare că sancțiunea disciplinară denumită "consemnare" era abrogată la data aplicării acesteia reclamantului, atât prin Constituția României cât și prin Legea nr. 345/2004 pentru aprobarea retragerii rezervei formulate de România la art.5 din Convenția pentru Apărarea Drepturilor Omului și a libertăților fundamentale, adoptată la Roma la 4.12.1950, rezervă formulată prin Legea nr.30/1994 privind ratificarea Convenției pentru Apărarea Drepturilor Omului și a libertăților fundamentale și a protocoalelor tradiționale la această Convenție. În art. 4 din această lege s-a stipulat că „Se ratifică Convenția Europeană a Drepturilor Omului și protocoalelor sale tradiționale cu următoarea rezervă și declarație: 1. Art.5 din Convenție nu va împiedica aplicarea de către Romania a dispozițiilor art.1 din Decretul nr.976/23.10.1968, care reglementează sistemul disciplinar militar, cu condiția ca durata privării de libertate să nu depășească termenele prevăzute de legislația în vigoare”. Art. 1 din Decretul nr.976/23.10.1968 prevede: „Pentru abaterile de la disciplina militară, prevăzute de regulamentele militare, comandanții sau șefii pot aplica militarilor sancțiunea disciplinară cu

arest până la 15 zile”. Ca atare, într-un asemenea context legislativ național și în baza jurisprudenței CEDO, instituția aplicării sancțiunii disciplinare cu consemnare, prevăzută de art.33 din Legea nr.80/1995 privind statutul cadrelor militare, ar fi trebuit după anul 2004 să fie abrogată tacit și să nu se mai aplice în practică, având în vedere faptul că această prevedere legislativă nu a fost armonizată până la data eliminării sale, prin Legea nr.53/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr.80/1995. Sancțiunea disciplinară ”consemnare” a fost prevăzută într-un ordin intern al Serviciului Român de Informații, fără a fi explicitată sau definită și fără a fi reglementată procedura de aplicare. Practic această sancțiune era aplicată prin conexare și referire expresă la fostul „RG 3 – Regulamentul disciplinei militare”, care conținea precizări în acest sens în articolul 48, dar acest act normativ a fost abrogat, începând cu data de 25.03.2009, prin Ordinul Ministrului Apărării Naționale nr. 26/06.03.2009 pentru aprobarea Regulamentului disciplinei militare. Sancțiunea cu consemnare nu a mai fost prevăzută în acest regulament printre sancțiunile disciplinare întrucât s-a considerat că această categorie de sancțiuni nu mai este conformă cu prevederile Constituției României și cu legislația națională și jurisprudența europeană în materia apărării libertăților și drepturilor fundamentale ale persoanei. Este deosebit de grav că această sancțiune privativă de libertate a fost aplicată în România și după aderarea la NATO la 01.01.2003 și după integrarea în Uniunea Europeană la 01.01.2007.

Pe de altă parte, judecarea contestației reclamantului are deja o durată excesiv de lungă, de aproape 4 ani, în condițiile în care au fost afectate major drepturi și libertăți fundamentale ale persoanei. Astfel, contestația a fost înregistrată în data de 09.08.2010 la Tribunalul București, care a fixat primul termen de judecată în data 06.05.2011, adică la aproximativ 9 luni de la momentul înregistrării cauzei, când a declinat competența de soluționare a cauzei, ca urmare a excepției necompetenței materiale invocate de pârâțul Serviciul Român de Informații, în favoarea Curții de Apel București, Secția a VIII-a de Contencios Administrativ și Fiscal. Cauza a fost înregistrată pe rolul Curții de Apel București în data de 22.06.2011, iar primul termen de judecată a fost fixat pe 22.11.2011, adică după 5 luni, moment în care pârâțul Serviciul Român de Informații a încercat prin diferite tertipuri juridice să întârzie judecarea pe fond a cauzei, în principal prin secretizarea documentelor puse în discuție, cu concursul instanței, care nu a dezbătut și soluționat acest aspect. Cauza a avut 11 amânări, între care unele cu termene stabilite între patru luni și două luni, până la pronunțarea sentinței în data de 22.01.2013, iar hotărârea a fost comunicată reclamantului după 140 de zile, respectiv în data de 11.06.2013. Reclamantul a înregistrat recurs în cauză la Curtea de Apel București în data de 20.06.2013, iar dosarul cauzei a fost înregistrat în data de 03.07.2013 la Înalta Curte de Casație și Justiție, care a fixat primul termen de judecată în data de 23.10.2014, respectiv după un an, 3 luni și 20 de zile de la înregistrare. Reclamantul a formulat în data de 25.07.2013 cerere de preschimbare a termenului de judecată, care i-a fost respinsă însă de către Înalta Curte de Casație și Justiție prin încheierea pronunțată în data de 19.09.2013 în dosarul nr. 37955/3/2010.

Domnule prim-ministru, având în vedere și calitatea dvs. de vicepreședinte al Consiliului Suprem de Apărare a Țării (CSAT), vă solicit să efectuați demersuri pentru verificarea cauzelor pentru care în România a fost aplicată sancțiunea privativă de libertate a consemnării și după aderarea la NATO și Uniunea Europeană, personalului militar din Ministerul Apărării Naționale, Ministerul Afacerilor Interne, Serviciul Român de Informații,

Serviciului de Protecție și Pază, Serviciul de Telecomunicații Speciale și Serviciul de Informații Externe și pentru sancționarea persoanelor vinovate.

Domnule ministru al Justiției, având în vedere și calitatea dvs. de membru de drept al Consiliului Superior al Magistraturii, vă solicit să cereți Inspecției Judiciare din cadrul CSM să verifice modul în care a fost soluționată contestația reclamantului Dedu Ion în dosarul Curții de Apel București, Secția a VIII de Contencios Administrativ și Fiscal nr. 37955/3/2010, prin prisma criticilor adresate, inclusiv tergiversarea judecării acestei cauze, urmând să-mi comunicați rezultatul verificărilor și măsurile dispuse.

Solicit răspuns scris și oral.

Senator
Valer Marian

